

РЕШЕНИЕ

№ 11614

гр. София, 04.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав, в публично заседание на 19.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **12132** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.
Производството е образувано по жалба на Т. И. П., гражданка на Руската федерация, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 3, офис 6 срещу отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ „консулска служба“ при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, връчен на жалбоподателя на 07.11.2024 г. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателката не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Допълнено е основание още, че жалбоподателката няма регистрирано влизане в страната през последните 10 г. , размерът на пенсията ѝ е под минималния за страната , не е доказана целта за получаване на пребиваване. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт във връзка с разпоредбите на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. По конкретно, твърди, че има жилище в Република България, където иска да пребивава продължително. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски. Ответникът завеждащ „консулска служба“ при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.
Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.
Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а,

ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят твърди такова засягане на правата му – невъзможност да пребивава дългосрочно в собственото си жилище на територията на Република България, поради което, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, то тя следва да се разгледа по същество. При разглеждане на жалбата по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 07.10.2024 г. жалбоподателят е поискал от Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация да му издаде виза тип „Д“, като целта на пътуването до Република България, посочена в клетка 21 от заявлението е „обезпечен пенсионер“. За доказване целта на пътуването, освен документите за отпусната пенсия в Руската федерация и сметка в български лева, жалбоподателят е приложил към заявлението си н.а. от 27.06.2024 г. № 190, том X, рег. № 11382, дело 1936 от 2024 г. , от който е видно, че жалбоподателят е собственик на апартамент в [населено място], общ. Н.. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ „консулска служба“ при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация и че отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателката не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Допълнено е основание още, че жалбоподателката няма регистрирано влизане в страната през последните 10 г. , размерът на пенсията ѝ е под минималния за страната , не е доказана целта за получаване на пребиваване. Фактически добавените основания се отнасят към чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, според който визата се отказва, когато молителят няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 71/31.10.2022 г. на посланика в посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, издадена на основание Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от УС на М. вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на завеждащ „консулска служба“ при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация да съставя и връчва откази на

визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза е издаден на основание чл. чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателката не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Допълнено е основание още, че жалбоподателката няма регистрирано влизане в страната през последните 10 г., размерът на пенсията ѝ е под минималния за страната, не е доказана целта за получаване на пребиваване. Фактически добавените основания се отнасят към чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, според който виата се отказва, когато молителят няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Тези мотиви възпроизвеждат становището на МВР, ОД на МВР – Б., Сектор „Миграция“ /л. № 53/. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Т. именно международно задължение, по аргумент от чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, е правото на всяко лице на неприкосновеност на личния и семейния му живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията, прокламирано в [чл. 8, § 1 КЗПЧОС](#), ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г., обн. ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г. Според [чл. 8, § 2 от Конвенцията](#) намесата на държавните власти в упражняването на правото на зачитане на личния и семейния живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С оглед конкретно декларираната в т. 21 от образеца на заявлението на жалбоподателя от 07.10.2024 г. цел на пътуването, която е „обезпечен пенсионер“ – основание за получаване на право за продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, която е конкретизирана и от горесцитираните приложения към заявлението – освен друго, и документите за отпусната пенсия в Руската федерация и сметка в български лева, както и н.а. от 27.06.2024 г. № 190, том X, рег. № 11382, дело 1936 от 2024 г., от който е видно, че жалбоподателят е собственик на апартамент в [населено място], общ. Н., то ясно е, че целта на посещението в Република България на жалбоподателя е дългосрочно пребиваване в собственото му жилище. Отсъствието в издадения отказ на каквито и да било мотиви на органа във връзка с посочената цел, и по конкретно, липса на

обсъждане на факта на собствеността на жалбоподателя в Република България, определят процедирането като незаконосъобразно по аргумент от разпоредбата на [чл. 10, ал. 2 ЗЧРБ](#). Административният орган е следвало да обсъди въпросът за изключението поради причини за изпълнение на международни задължения на държавата. Следователно, в контекста на изложеното и фактическата установеност по делото, за да постанови материално законосъобразен акт по подаденото заявление за издаване на виза, административният орган, е следвало да провери не само наличието /съответно липсата/ на някое от основанията за отказ, изчерпателно изброени в [чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ](#), но и отчитайки конкретно заявената от чужденеца цел на пътуването, да извърши собствена преценка относно наличието на предпоставките по [чл. 10, ал. 2 от същия закон](#) относно възможността, въпреки данните по [чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ](#), за предоставяне на виза в изпълнение на международно задължение, произтичащо в случая от прогласеното в [чл. 8 от Конвенцията](#) право. В този смисъл е установената съдебна практика, в която е прието, че съобразяването на отказа за издаване на виза с международните задължения на държавата, каквото е задължението по [чл. 8, § 2 КЗПЧОС](#), е изискване за материалната законосъобразност на отказа. При безспорната установеност по делото, че касаторът има жилище на територията на Република България, и че посочената цел на пътуването е пребиваване в това жилище, неотчитането в мотивите на процесния отказ на тези факти и липсата на извършена съобразно изискванията на принципа за съразмерност преценка от органа по [чл. 10, ал. 2 ЗЧРБ](#) във връзка с императивната разпоредба на [чл. 8, § 1 и § 2 КЗПЧОС](#), влекат материалната незаконосъобразност на постановения отказ. Неизвършването от административния орган, действащ в условията на оперативна самостоятелност, на собствена преценка относно наличието или липсата на всички, относими към формирането на волята му материалноправни предпоставки, не може да бъде заместена от съда.

По изложените мотиви оспореният отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката – изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявление от 07.10.2024 г. със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В тази връзка, при новото произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление за издаване на виза, административният орган следва да отчете конкретно заявената цел на пътуването и безспорно установения по делото факт, че чужденецът, кандидатстващ за издаването на виза за дългосрочно пребиваване, е собственик на жилище в България, с оглед на което да извърши мотивирана преценка относно наличието или липсата на предпоставките по [чл. 10, ал. 2 ЗЧРБ](#) във връзка с изискванията на [чл. 8, § 1 и § 2 КЗПЧОС](#) и принципа за съразмерност, предвиден в [чл. 6 АПК](#), за издаване на поисканата с това заявление виза. След връщане на преписката, административният орган следва да се произнесе по заявление от 07.10.2024 г. в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание [чл. 173, ал. 2 от АПК](#), преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя

административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и указанията по това решение.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 1 010 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ по заявление от 07.10.2024 г. на жалбоподателя Т. И. П., гражданка на Руската федерация, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 3, офис 6, издаден от завеждащ „консулска служба“ при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация и връчен на жалбоподателя на 07.11.2024 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Консулска служба при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация за ново произнасяне в едномесечен срок от получаване на преписката по заявление от 07.10.2024 г. на жалбоподателя Т. И. П., гражданка на Руската федерация, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 3, офис 6 за издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя Т. И. П., гражданка на Руската федерация, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 3, офис 6, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 010 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.